

Vanaisa täiuslik pidu

Mis siis, kui vihm ei lõpe?

MÕNIKORD VIHMA EI JÄÄ JÄRELE

Mitte kõikidele palvetele ei vastata kohe, nagu Alexi palvele vastati. Aga Jumal kuulab ja soovib meid õnnistada. Me võime usaldada, et Ta teab, mis on parim, isegi kui asjad ei tundu minevat õigesti.

David Dickson
(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Samoal.

Taevas olid tumedad ja sünged pilved. Alex vaatas nende suunas.

PÕMM!

Oli kuulda rohkem äikese mürinat. Kõikjale langesisid suured, rasked vihmapiisad.

Alex raputas pead. See polnud hea. Mitte üldsegi hea. Mõnikord võis Samoal sadada lakkamata mitu päeva järjest. Aga ta tahtis, et vanaisa sünnipäev oleks täiuslik.

Alex läks oma tuppa ja põlvitas voodi ääres.

„Kallis Taevane Isa!” ütles ta. „Palun tee nii, et vihm läheks vanaisa homseks sünnipäevapeoks ära. Me juba saatsime kutsed laiali. Jeesuse Kristuse nimel, amen.”

Kui Alex püsti tõusis, nägi ta uksele ema ja isa seisimas. Nad naeratasid.

„Ma loodan, et sellest pole midagi, et su palvet kuulsime,” ütles ema.

Alex naeratas. „Sellest pole midagi. Ma lihtsalt tahan, et homme oleks vanaisa jaoks eriline. See pole päris see, kui peame jääma tuppa. Meil poleks tantsimiseks ruumi.

Isa pani käe Alexi õlale. „Ükskõik, milline ilm on, vanaisa teab, kui palju sa teda armastad.”

Järgmisel hommikul palusid ema ja isa Alexil teha perepalve. Vihma sadas ikka kõvasti. Ja ikka tundus, et see ei jää järele.

„Palun õnnista, et vihm läheks enne pidu ära,” ütles ta. „Ja palun õnnista meid kõiki, et meil oleks tore. Eriti vanaisa!”

Alex vaatas terve hommiku taevast. Pikka aega ei juhtunud mitte midagi. Kuid seejärel juhtus midagi imelist.

„Vaata!” hüüas Alex. „Tükike sinist taevast!” Tema perekond jooksis aeda. Pilved hakkasid hajuma.

Paari tunni pärast olid kõik pilved läinud. Isegi porilombid olid ära kuivanud. Alex kiirustas, et aeda kaunistada. Peatselt olid vanaisa ja teised külalised tulemas.

Kui vanaisa kohale jõudis, oli ta üllatunud. Ta vaatas valgusteid, värvilisi vimpleid ja kõiki külalisi. „Kõik näeb nii ilus välja,” ütles ta. „Suur tänu teile!”

Pidu oli just nii lõbus, nagu Alex oli lootnud. Nad tantsisid vanaisa lemmiklaulude järgi. Toit oli maitsev, eriti magus kookosleib. Alex sai isegi vanaisaga laulda.

Kuid kõige parem osa oli see, kui oli aeg Siva Tauluga jaoks. Seda tantsu tantsis alati päeva kõige tähtsam isik. Ja loomulikult oli selleks vanaisa.

Vanaisa tõusis tantsimiseks üles, kuid siis vaatas Alexi poole. „Tule liitu minuga, Alex!” hüüdis vanaisa. Alex hüppas püsti ja tantsis vanaisa kõrval. Peagi tantsisid ka kõik teised.

Vanaisa kummardas, et Alexit kallistada. „Sa tekitasid minus täna tunde, et olen väga eriline,” ütles vanaisa. See oli täiuslik sünnipäevapidu.”

Pärast pidu vaatas Alex taevasse. Paksud mustad pilved olid tagasi. Vihma hakkas uuesti sadama. Sel korral polnud sellel Alexi jaoks vahet. Ta teadis, et Taevane Isa oli aidanud ilmal hea püsida piisavalt kaua vanaisa peo jaoks.

„Ma tänan Sind ilusa ilma eest,” palvetas Alex. „Ja tänan Sind imelise vanaisa eest.”